

CHƯƠNG 12

Ly Rượu Mừng Của Đình Thái Hậu

Bốn người lầm lũi đi trên quãng đường lầy lội và trơn trượt. Con mưa từ đêm qua tới giờ vẫn còn rả rích. Trời u ám. Khung cảnh hai bên đường vắng vẻ và đìu hiu. Không khí của giặc giả bao trùm khắp xóm làng. Tin quân Tàu xâm lăng Đại Việt, vây hãm thành Lạng Sơn và sẽ tràn xuống vùng trung châu khiến cho dân chúng sợ hãi chuẩn bị tản cư về nam. Chạy giặc. Không gì đúng nghĩa hơn hai tiếng đó.

- Tôn ông lạnh không

Đi bên cạnh kẻ cầm sỏ giang hồ vị phu nhân họ Hồ hỏi câu trên. Kẻ cầm sỏ giang hồ gật đầu trong lúc ngược nhìn trời đoạn nói với Lê Hào đang sóng đôi cùng Hồ Phong.

- Trời cũng sắp tối rồi, Lê huynh thử tìm xem có chỗ nào để chúng ta trú qua đêm...

Đưa tay chỉ Lê Hào nói liền:

- Tôi thấy xa đằng kia có nhà...

Nghe nói có nhà mọi người rảo bước. Rời núi Tản Viên từ mờ mờ sáng họ đi một mạch không nghỉ ngơi. Bốn người chỉ dừng lại ăn trưa xong hồi hả lên đường. Vừa lạnh, vừa đói lại mệt mỏi nên khi nghe có nhà họ mừng rỡ đi nhanh. Tuy nhiên khi tới nơi họ mới biết đó là ngôi miếu hoang. Nền gạch lạnh tanh. Màng nhện giăng tứ tung. Không khí lạnh lùng và ẩm ướt. Tặc lưỡi Lê Hào cười nói với Hồ Phong:

- Cháu Phong...Ta với cháu đi kiếm củi về nhúm lửa...

Có lẽ vì quá mệt hoặc yếu sức kẻ cầm sỏ giang hồ ngồi phệt xuống nền gạch dơ dáy trong lúc Hồ phu nhân lui cui dọn bữa cơm chiều. Không món ngon vật lạ. Không có cao lương mỹ vị gì hết. Mỗi người một vắt cơm trắng, một miếng khô lớn bằng hai ngón tay. Lưu lạc giang hồ là thế. Ngủ miếu hoang. Ăn bữa đói bữa no. Quân áo dơ dáy và hôi hám. Thuở trời đất nổi cơn gió bụi, khách má hồng nhiều nổi trun chiên...Hồ phu nhân ứa nước mắt khi nghĩ tới hai câu thơ trên. Lê Hào và Hồ Phong mang về hai bó củi lớn. Thoáng chốc lửa cháy sáng khiến cho ngôi miếu hoang trở nên ấm cúng và sáng sủa. Dù không phải là cao lương mỹ vị song vì đói bụng nên bốn người ăn uống ngon lành. Ưc ngậm nước lạnh Lê Hào tặc lưỡi:

- Lúc này mà có được vò rượu uống chơi...

Hồ phu nhân mỉm cười nói:

- Lê hiền đệ đi chung với bọn này là chọn làm kẻ đồng hành rồi. Cả ba chúng tôi chẳng có ai uống rượu...

Lê hào cười cười:

- Sở dĩ tôi tình nguyện tháp tùng theo tí tí tới Hoa Lư là vì tôi có thâm ý riêng. Tôi có chuyện riêng tư cần bàn luận với tí tí...

Đắp mền cho Hồ Phong đang nằm ngủ Hồ phu nhân cười nói đùa:

- Lê hiền đệ cũng có chuyện riêng tư nữa à, tôi tưởng...

Lê Hào lắc đầu:

- Không phải chuyện của tôi mà là chuyện của tí tí và y...

Lê Hào chỉ kẻ cầm sỏ giang hồ đang ngồi im lìm trong góc. Y cố gắng vận dụng nội lực để chữa trị thương thế cũng như chất độc đang hoành hành trong cơ thể.

- Hiền đệ muốn nói chuyện gì?

Hồ phu nhân thấp giọng hỏi dường như không muốn làm kinh động tới kẻ cầm sỏ giang hồ. Trầm ngâm giây lát Lê Hào hắng giọng:

- Tí tí chắc chắn người đang ngồi bên cạnh mình không phải là kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo?

Hồ phu nhân gật đầu không do dự:

- Tôi có nhiều lý do và chứng cứ để xác nhận y không phải là kẻ giả mạo

...

Lê Hào cười cười:

- Tuy không có những bằng cứ hiển nhiên để cả quyết ai là người thực ai là kẻ giả mạo nhưng bằng suy luận riêng tư tôi mơ hồ đoán ra kẻ giả mạo phải là người thân thiết với tí tí...

Biết Lê Hào là một kẻ thông minh, chịu khó suy luận không kém chi mình cho nên Hồ phu nhân tỏ vẻ chăm chú nghe.

- Muốn giả mạo kẻ cầm sỏ giang hồ người nào đó phải có ít nhất một trong hai điều kiện là thứ nhất hẳn phải có thuật xử kiếm giống hệt như người thật. Tôi muốn nói là không những giống hệt kiếm thuật của hẳn phải bằng hoặc cao thâm hơn kẻ cầm sỏ giang hồ. Còn điều kiện thứ nhì là hẳn phải rành thuật cải sửa dung mạo. Tí tí đồng ý không?

Chậm chậm gật đầu Hồ phu nhân lên tiếng:

- Tôi cũng cùng một ý nghĩ như hiền đệ...

Cười chúm chím Lê Hào hỏi một câu khiến cho Hồ phu nhân nhìn y đắm đắm:

- Theo tí tí ai là người có thuật xử kiếm giông hệt và ngang hàng hoặc cao siêu hơn kẻ cầm sỏ giang hồ. Có giống hệt và cao siêu hơn cho nên người đó mới hóa giải được kiếm thuật giết ruồi của kẻ cầm sỏ giang hồ...

- Hiền đệ muốn ám chỉ tới phu quân của tôi?

Lê Hào nở nụ cười thích thú:

- Tí tí thông minh hơn tôi tưởng...

- Hiền đệ chắc phải có lý do hoặc chứng cứ gì nên mới nói phu quân của tôi là kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo...

Trầm ngâm giây lát Lê Hào thuật lại cuộc nói chuyện giữa y và Hồ Nguyên cho Hồ phu nhân nghe xong háng giọng tiếp:

- Điều này không biết đúng hay sai song tôi có cảm tưởng Hồ trang chủ không ưa kẻ cầm sỏ giang hồ. Phải nói ông ta ganh ghét hoặc thù hằn thời đúng hơn. Trong giang hồ hiện nay chỉ có mỗi một mình Hồ trang chủ có thể hóa giải được thuật xử kiếm của kẻ cầm sỏ giang hồ bởi vì thuật xử kiếm mà ông ta thi triển chính là kiếm thuật giết ruồi. Đỗ Đình Can, Lâm Quốc Tuấn, Y sư Hà Vũ và nhiều người nữa bị sát hại trong lúc y bị cầm tù tại tổng đàn do thám. Như thế phải có kẻ nào đã giả mạo y đi giết người...Tôi không tin y là kẻ giết người...

Hồ phu nhân trầm ngâm nghĩ ngợi. Lê Hào cũng im lặng. Đêm từ từ trôi...

- Huynh đài thức sớm thế?

Hồ phu nhân chột thức giấc khi nghe Lê Hào lên tiếng. Giọng nói chậm rãi và yếu ớt của kẻ cầm sỏ giang hồ vọng đều đều vào tai nàng:

- Sau một đêm luyện công tôi thấy khỏe khoắn nhiều lắm. Đa tạ Lê thế huynh đã ngồi canh trong lúc tôi luyện nội công. Để cảm ơn lòng tốt của huynh tôi có vật này cho huynh...

- Huynh đúng là tri kỷ của tôi. Sáng sớm mà được súc miệng bằng vò rượu tằm thượng hạng của vùng Bắc giang thời còn gì hơn ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười nhẹ:

- Chắc Lê huynh thích say sưa...

Lê Hào nói trong tiếng cười ha hả:

- Huynh không uống rượu cho nên không biết cái thống khoái của say rượu. Đờ là hư ảo bởi thế khi say sưa ta mới thấy được cái thật trong hư ảo của đời cho nên mới có người say rượu nhảy xuống nước ôm vầng trăng mà chết bởi tưởng là thật. Tôi say sưa nói lung tung cho vui xin huynh đừng phiền...

Hồ phu nhân mỉm cười. Nàng biết Lê Hào vừa nhắc tới Lý Bạch, một nhà thơ nổi tiếng của Trung Hoa.

- Cháu Phong...Cháu đánh thức mẹ cháu dậy để chúng ta tiếp tục lên đường...

- Cảm ơn tôn ông nhắc nhở...Tôi thức từ lâu rồi...

Hồ phu nhân ngồi dậy. Chừng tàn nén nhang bốn người sẵn sàng. Chân bước đều trên con đường trơn trượt Lê Hào cười nói với Hồ phu nhân:

- Lưu lạc giang hồ vui thật song có lúc buồn rơi nước mắt. Ngay lúc này tởm biết tôi muốn gì không. Tôi chỉ muốn dừng chân nơi đô hội, mượn phòng trọ cởi bỏ lớp bụi giang hồ...

Hồ phu nhân cười thánh thót góp chuyện:

- Tôi cũng thế. Tôi muốn dừng chân một chỗ nào để tắm rửa, thay đổi y phục cho mất đi mùi hôi hám...

- Tôi đâu có thấy phu nhân hôi hám gì đâu...

Lê Hào cười sặc sụa vì câu nói của kẻ cầm sổ giang hồ. Ứng hồng đôi má Hồ phu nhân lắc đầu:

- Tôn ông không thấy nhưng tôi thấy...Tôn ông không ngửi được mùi hôi hám của tôi nhưng tôi ngửi được...

Hồ Phong vọt miệng:

- Mẹ đâu có hôi. Đêm qua con thấy mẹ thoa dầu thơm thơm phức mà mẹ...

Lê Hào cười ha hả. Kẻ cầm sổ giang hồ cũng mỉm cười nhìn Hồ phu nhân. Cười chúm chím vị phu nhân họ Hồ xoa đầu con trai:

- Tại mẹ hôi hám cho nên mẹ mới thoa dầu thơm cho thơm...

- Mà mẹ thoa dầu thơm làm chi vậy mẹ. Xung quanh đây đâu có ai đâu...Chắc mẹ định thoa dầu thơm để cho thúc thúc khen mẹ thơm tho, khen mẹ đẹp phải không mẹ. Con nhớ mẹ nói với con mẹ thương thúc thúc mà mẹ...

Hồ phu nhân muốn bịt miệng con mà không kịp. Kẻ cầm sổ giang hồ quay nhìn Hồ phu nhân song y không thấy được gì bởi vị phu nhân họ Hồ cúi gằm đầu như cố ý che dấu thẹn thùng. Mỉm cười Lê Hào nói lớn:

- Tôi nghe có tiếng vó ngựa...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu:

- Ngựa. chạy nhanh lắm...

Dứt lời tay mặt y nắm tay Hồ phu nhân còn tay trái nắm tay Hồ Phong kéo vào lề đường nhường chỗ cho ngựa chạy. Đứng bên lề họ trông thấy một người mặc áo đen ngồi ngất ngưỡng trên lưng con ngựa ô cao lớn. Thoáng chốc thốt

ngựa tới gần cho mọi người thấy kỵ sĩ mặc vũ phục đen, phủ ngoài chiếc áo choàng đen và quần khăn đen che kín mặt mày. Ngựa vừa vọt qua mặt Hồ phu nhân lâm bẫm:

- Y là ai mà trông quen quen...

Hơi cau mày Lê Hào hỏi liền:

- Tỉ tỉ biết y?

Hồ phu nhân lắc đầu:

- Y che kín mặt mày cho nên tôi không nhận diện được nhưng tôi trông dáng y quen quen...

Chạy qua mặt bốn người đi bộ non dặm đường hắc y kỵ sĩ rẽ ngựa vào con đường mòn vắng vẻ đoạn dừng trước ngôi nhà khuất dưới tàng cây cổ thụ rườm rà. Tung mình nhảy xuống đất y rảo bước tới cánh cửa đóng im ỉm xong gõ nhẹ hai tiếng dài và một tiếng ngắn. Cánh cửa hé mở. Hắc y kỵ sĩ lách mình vào trong nhà.

- Các người biết vật này?

Hắc y kỵ sĩ đưa ra tấm thẻ bài bằng bạc khắc hình con ó chân bầu lấy hai thanh kiếm gác chéo nhau.

- Dạ thuộc cấp biết. Thưa phó thủ lĩnh có điều chi truyền bảo...

Hắc y kỵ sĩ cất giọng trầm trầm, lạnh lùng và hách dịch:

- Người tên gì, chức phận gì và thuộc ban nào?

- Trình phó thủ lĩnh. Mặt chức tên Từ Vân, tổ trưởng tổ 11 của ban tin tức...

Hắc y kỵ sĩ gật gù:

- Người có ngựa không?

- Trình phó thủ lĩnh, tổ 11 có hai con ngựa đều thuộc vào hàng chiến mã hạng nhất...

- Tốt lắm. Ta cần phải có mặt ở Hoa Lư sáng sớm ngày mai. Dem ngựa ra cho ta...

Từ Vân vẫy tay cho thuộc hạ. Thong thả bước ra sân hắc y kỵ sĩ gật đầu tỏ vẻ hài lòng khi thấy hai con chiến mã cao lớn đang chờ sẵn. Không nói lời nào y bay mình lên ngựa. Thoáng chốc hai thớt ngựa biến mất.

- Y là ai vậy Từ huynh?

- Ta không biết mặt mũi cùng tên họ. Ta chỉ biết y có tấm thẻ bài đặc biệt mà chỉ có hàng phó thủ lĩnh trở lên mới được ban cấp...

Vừa ra tới đường lớn hắc y kỵ sĩ thúc ngựa. phi nước đại. Chạy hơn hai mươi dặm y tung mình nhảy qua lưng con ngựa. thứ nhì. Bằng phương cách một con ngựa chạy và một con ngựa nghỉ một y đi không dừng lại để nghỉ ngơi hay ăn uống. Khoảng nửa đêm y tới huyện lỵ Gia Viễn. Tờ mờ sáng dừng lại bên đường cho ngựa nghỉ một y đứng im ngắm rặng Mã Yên Sơn chập chùng mờ mờ sương phủ.

Hôm nay đúng là ngày vui của Hữ Danh Vô Thực và Bách Diện Thu Sinh. Dù không nói ra hai nhân vật đầu não của đoàn do thám Hoa Lu đều cảm thấy phơi phới trong lòng. Thứ nhất hai người vừa được triều đình thăng thưởng. Chức tước cao kéo theo nhiều bổng lộc, tiền bạc và địa vị thời ai lại không ham. Huống chi họ lại cần những thứ đó cho tuổi già sắp tới. Điều vui mừng thứ nhì là tới nay họ được Đình thái hậu mời dự tiệc trong hoàng cung. Đây là một vinh dự và hãnh diện cho hai vị công thần đã dày công hãn mã giữ vững ngôi vua của Đình triều. Đầu giờ tuất sủng sính trong bộ lễ phục mới Hữ Danh Vô Thực và Bách Diện Thu Sinh theo chân toán cấm vệ quân vào hoàng cung. Dừng nơi cổng của một gian nhà khang trang, mái ngói đỏ ối họ được hai cung nữ đón tiếp. Quanh co hồi lâu hai cung nữ hộ tống họ vào một căn phòng trần thiết sang trọng và rộng rãi.

- Kính mời nhị vị an tọa...

- Dám hỏi cô nương chúng ta đang ở đâu?

Hai nàng cung nữ che miệng cười khi được gọi bằng hai chữ “cô nương”.

- Đây là khách sảnh đặc biệt của thái hậu dùng để tiếp đãi khách quý. Nhị vị phải là khách quý lắm cho nên thái hậu mới ra lệnh cho chúng tôi đưa nhị vị tới đây...

Vừa lúc đó có tiếng người chào thưa rồi một người đàn bà trẻ tuổi uyển chuyển bước vào.

- Kính chào thái hậu...

Hai cung nữ lên tiếng. Hữ Danh Vô Thực khúm núm chào:

- Hữ tôi kính chào thái hậu...

Phần Bách Diện Thu Sinh chỉ khúm núm chào mà không nói được câu gì hết. Từ lâu nghe đồn Đình thái hậu nhan sắc trầm ngư lạc nhận cho nên bà ta mới được tiên đế sủng ái tuy nhiên lão không ngờ bà ta còn quá trẻ và quá đẹp.

- Mời nhị vị an tọa...

Hai cung nữ kéo ghế cho khách còn Đình thái hậu tự động kéo ghế ngồi đối diện với khách.

- Lan nhi con đi bảo hoàng trù dọn tiệc còn Hương nhi đi lấy rượu...

Nở nụ cười vui vẻ với khách Đình thái hậu cất giọng thanh tao:

- Nhị vị gian truân cực khổ nhiều rồi cho nên đêm nay có say sưa cũng không sao...

- Đa tạ thái hậu. Tôi không thấy quan Thập Đạo...

Hữu Danh Vô Thực lên tiếng.

- Quan Thập Đạo có nói với tôi là người vì việc quân cơ bề bộn cho nên không thể hiện diện để chia vui cùng nhị vị. Người đang bàn soạn chuyện binh với tướng Phạm Cự Lượng và Lý Công Uẩn. Và lại chuyện thăng thưởng và thết đại tiệc đãi đẳng nhị vị đêm nay hoàn toàn do ý kiến của tôi...

- Đa tạ thái hậu đã nghĩ đến chúng tôi...

Hữu Danh Vô Thực lên tiếng. Đĩnh thái hậu cười chúm chím:

- Hữu thủ lĩnh nói quá lời. Chính tôi mới phải nói tiếng cảm ơn nhị vị mới đúng. Nhị vị đã đổ mồ hôi và xương máu với tiên đế để dựng nên Đĩnh triều. Sau khi tiên đế băng nhị vị vẫn cúc cung tận tụy phò trợ ấu quân. Nghĩa cử đó tôi hằng mong có dịp đền đáp...

Nói tới đó Đĩnh thái hậu dừng lại rơm rớm nước mắt. Giọng nói nghẹn ngào của giai nhân khiến cho hai nhân vật giang hồ với thân vũ thuật trù thiên hạ nghe cũng phải mềm lòng:

- Kể từ khi tiên đế băng mà ấu quân còn nhỏ dại cho nên tôi phải tạm quyền nhiếp chánh trong thời buổi nhiễu loạn. Trong nước thời giới giang hồ bất tuân phục, tại triều ca thời quan lại lộng quyền khi vua dốt chúa. Bây giờ lại thêm giặc Tống xâm phạm biên cương khiến cho tôi đau lòng nát dạ, quanh mình chỉ có năm ba người đỡ đần. Hỡi ơi trung thần như lá mùa thu, người tin cậy như sao buổi sáng. Cũng may nhờ nhị vị tận tâm giúp đỡ nên Đĩnh triều mới còn được như ngày nay...

Đĩnh thái hậu ngừng lời. Thức ăn toàn sơn hào hải vị được dọn lên. Tay cầm đũa Đĩnh thái hậu thân gấp thức ăn bỏ vào chén cho khách. Mỹ tửu được bà ta tự tay rót đầy chén cho khách đoạn lịch sự nâng chén lên ngang mày:

- Kính mời nhị vị chén rượu đây. Đây là lòng biết ơn chân thành của tôi...

- Đa tạ thái hậu. Nghĩa cử này chúng tôi xin ghi tạc trong lòng...

Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh cạn chén rượu đầy còn Đĩnh thái hậu chỉ nhấp ngụm nhỏ.

- Nhị vị thứ cho lỗi không uống nhiều được. Quan Thập Đạo có nói với tôi là phải chuốc rượu cho nhị vị say đêm nay. Tôi nghĩ vũ nghệ cao siêu như nhị vị thời uống ngàn chén rượu cũng chưa say...

Hai nhân vật đầu não của đoàn do thám Hoa Lư cười ha hả. Bách Diện Thư Sinh nói một câu với nhiều ẩn ý:

- Thừa thái hậu ...Rượu khó làm tôi say hơn thứ khác...

Đình thái hậu liếc vị phó thủ lĩnh đoàn do thám bằng ánh mắt không ai hiểu được. Thông thả nhấp ngụm rượu bà ta cười hỏi hai quý khách:

- Nhị vị thấy tôi già không?

Bách Diện Thư Sinh ứng tiếng liền:

- Thoạt nghe thiên hạ gọi hai tiếng thái hậu tôi tưởng sẽ đối diện với bà già lụ khụ chứ đâu ngờ mình lại gặp một giai nhân sắc nước hương trời. Xin thái hậu tha thứ cho lời nói thẳng của tôi...

Đình thái hậu cười thánh thót.

- Cảm ơn Bách phó thủ lĩnh...Lời nói thẳng đó đối với tôi quý giá hơn bạc vàng hay châu báu. Tôi xin có một đề nghị là nhị vị đừng gọi tôi bằng hai tiếng thái hậu. Hai chữ đó làm cho tôi thành bà già lụ khụ. Xin nhị vị cứ gọi tôi bằng hai tiếng nương nương...

- Nếu nương nương cho phép...

Tiệc rượu kéo dài. Bằng thái độ lịch sự mà thân mật; lời nói dịu dàng mà đôi khi tình tứ Đình thái hậu tạo nên bầu không khí cởi mở giữa chủ và khách.

- Đem qua trong lúc trà dư tửu hậu tôi và quan Thập Đạo có bàn luận về tình thế của nước ta trong đó có sự chống đối của giới giang hồ. Quan Thập Đạo có đề cập tới tên “kẻ cầm sỏ giang hồ”. Nhị vị biết y là ai?

Hữu Danh Vô Thực liếc nhanh Bách Diện Thư Sinh đoạn trả lời:

- Thú thực với nương nương cho tới giờ phút này tôi cũng chưa tìm ra lai lịch của y. Đoàn do thám chỉ biết y niên kỷ độ ba mươi ngoài nhưng kiếm thuật tuyệt luân. Mục đích nhập giang hồ của y là phanh phui ra ánh sáng về cái chết của tiên đế. Y có nói với hai chúng tôi y không tin Đỗ Thích là kẻ đã đâm chết tiên đế...Y đoán một vị quan đại thần nào tại Hoa Lư đã hành thích tiên đế để lên làm vua...

Đình thái hậu mỉm cười gật gù.

- Ngẫm ra y nói cũng hữu lý. Y có gặp nhị vị ư?

Bách Diện Thư Sinh hăng giọng:

- Y từng là tù nhân của đoàn do thám...

- Thế ư. Rất tiếc tôi không gặp được y. Nếu có dịp tôi xin nhị vị hộ tống y tới gặp tôi để tôi đối chất với y về cái chết của tiên đế...

- Chúng tôi sẽ cố gắng làm vừa lòng nương nương...

Đình thái hậu tươi cười nói:

- Biết nhị vị bề bộn việc binh cho nên tôi không dám cầm cọng lâu. Trước khi từ giả tôi kính mời nhị vị chén rượu mừng. Hương nhi đem vò tổng biệt tuu? ra đây cho ta...

Cung nữ trao vò rượu cho Đinh thái Hậu. Thân rót rượu vào chén cho khách xong bà ta cười nói:

- Mai một đây nhị vị sẽ theo quan Thập Đạo ra bắc đánh nhau với quân Tống. Chén rượu tổng biệt này nhằm ý chúc mừng cho nhị vị mã đáo thành công...

- Đa tạ nương nương...

Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh uống một hơi cạn chén rượu xong kiếu từ. Đinh thái hậu ngồi im nhìn theo bóng hai người khách quý cho tới khi họ mất dạng. Trên môi của bà ta còn nguyên nụ cười thích thú.

Vừa ra khỏi hoàng cung Bách Diện Thư Sinh nói nhỏ:

- Chén rượu của bà thái hậu họ Đinh quả đúng là chén rượu tổng biệt...

Hữu Danh Vô Thực gật gù:

- Hay thực...đúng là tổng biệt tu?...

- Hữu huynh biết mình bị đầu độc lúc nào

Liếc một vòng vị thủ lĩnh đoàn do thám thấp giọng:

- Trước khi ra khỏi hoàng cung. Bách huynh thừa biết chúng ta đang bị theo dõi...

- Tôi biết. Dường như những người theo dõi lại là nhân viên của đoàn do thám...

Bách Diện Thư Sinh dừng lời khi thấy hàng trăm nhân viên do thám xuất hiện. Hữu Danh Vô Thực nở nụ cười cay đắng. Lão đã dày công hãn mã bảo vệ Đinh triều nào ngờ lão lại bị nhân vật đầu não của Đinh triều hạ độc. Lão là đương kim thủ lĩnh đoàn do thám lại bị nhân viên của mình vây bắt. Tình thế quả oái oăm.

- Bách huynh thừa biết đây là mưu sâu kế độc của Lê Hoàn và Đinh thái hậu. Chúng định giết người diệt khẩu cho nên hai chúng ta phải có một người sống sót hầu phao truyền cho bá tánh nhất là giới giang hồ được biết...

Bách Diện Thư Sinh cười ha hả:

- Huynh muốn đánh hay chườn?

- Đánh trước rồi chạy sau cũng chưa muộn...

Dứt lời cả hai lao mình vào vòng chiến. Tuy nhiên dường như có lệnh riêng cho nên nhân viên do thám chỉ giao đầu cầm chừng. Có lẽ họ chờ cho kẻ địch bị thuốc độc công phạt rồi mới thực sự tấn công.

- Nhị vị không trốn thoát được đâu. Trong gầm trời này chưa có ai sống sót khi uống phải Thất Bộ Tán của Độc Tiên Ông... Chắc nhị vị cũng biết điều đó...

Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh giật mình. Họ nào xa lạ gì với thứ thuốc độc bá đạo giang hồ này. Người thường trúng độc chỉ cần đi một bước đã ngã lãn ra chết còn các cao thủ giang hồ với nội lực thâm hậu cũng chỉ chi trì được thời gian ngắn mà thôi. Chạy họ may ra mới có cơ hội sống sót. Nạt tiếng nho nhỏ Bách Diện Thư Sinh trở sát thủ. Trong đời lưu lạc giang hồ có lẽ đây là lần đầu tiên lão phải thi triển hết bản thân công phu để tìm sinh lộ. Thân hình của lão biến thành cái bóng mờ chập chờn bay lượn khắp nơi. Tuy nhiên lão càng tiêu hao nội lực nhiều chừng nào thời chất độc cũng theo đó mà công phạt mạnh hơn. Chừng cạn tuần trà Bách Diện Thư Sinh cảm thấy ruột gan quặn thắt, mồ hôi vã ra như tắm rồi người nóng hừng hực như bị lửa đốt. Rệt... Hữu Danh Vô Thực bị trúng một kiếm vào vai. Rồi tới lượt Bách Diện Thư Sinh bị trúng tên. Hai nhân vật nổi tiếng của đoàn do thám sẽ chết, chỉ có điều chết sớm hay muộn mà thôi. Đột nhiên có tiếng vó ngựa nổi lên rầm rập rồi hai con chiến mã xuất hiện. Khi ngựa tới gần mọi người trông thấy một người áo đen ngồi ngất ngưỡng trên lưng con ngựa ô cao lớn, trong lúc tay tả y nắm cương con hồng mã nhắm vòng vây xông thẳng vào. Sợ bị ngựa đạp nhân viên do thám vội vã nhường đường.

- Đi...

Hắc y kỵ sĩ hét lớn như gầm báo hiệu cho hai người đang bị vây hãm. Hội ý Bách Diện Thư Sinh bay mình lên lưng con hồng mã trong lúc Hữu Danh Vô Thực nhảy lên ngồi sau lưng hắc y kỵ sĩ. Thoáng chốc họ biến mất trong màn đêm âm u.

Mặt trời chênh chếch ngọn cây. Hai con ngựa thành thoi gặm cỏ. Hắc y kỵ sĩ đứng im. Nghe tiếng thở nhẹ y quay lại.

- Nhị vị khang an?

Bách Diện Thư Sinh lắc đầu thở dài:

- Thất Độc tán của Độc Tiên Ông quả nhiên là độc dược bá đạo giang hồ. Lão phu có thể kèm giữ chất độc không cho phát tác; tuy nhiên nếu vận dụng nội lực để thi triển võ thuật thời chất độc lại phát tác làm...

Hữu Danh Vô Thực cười gượng:

- Tình trạng của tôi cũng tương tự như huynh...

Quan sát hắc y kỵ sĩ giây lát lão từ từ lên tiếng:

- Dám hỏi các hạ là ai?

Hắc y kỵ sĩ lật chiếc khăn che mặt. Bách Diện Thư Sinh cười ha hả:

- Hóa ra là trang chủ...

Người được gọi là trang chủ cười nhẹ:

- Ai hạ độc nhị vị?

- Đinh thái hậu...

Hữu Danh Vô Thực nghiêng răng buông gọn ba chữ trên. Người được gọi là trang chủ hỏi tiếp:

- Quan Thập Đạo chắc biết nhị vị bị Đinh thái hậu hạ độc?

Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh nhìn nhau đoạn họ Bách cao giọng:

- Lão phu nghĩ hẳn phải biết...

Bách Diện Thư Sinh không còn gọi Lê Hoàn bằng danh xưng Quan Thập Đạo mà gọi là “hắn”. Điều này tỏ lộ lão không còn nể nang gì nữa.

- Tại hạ cũng nghĩ thế. Nhị vị là hai người cuối cùng còn sống sót trong vụ án tiên đế. Nhị vị biết quá nhiều mà thường thường người biết quá nhiều ít khi sống lâu...

Trong trí não của vị thủ lĩnh đoàn do thám nổi nhiều nghi vấn từ đó lão lờ mờ hiểu rằng có điều gì quan trọng đã xảy ra trong lúc lão vắng mặt ở Hoa Lư.

- Trang chủ ngụ ý gì?

Có lẽ bị độc dược làm rối loạn tâm trí cho nên Hữu Danh Vô Thực mới hỏi câu trên. Người được gọi là trang chủ nhếch nụ cười khó hiểu:

- Sau khi nhị vị rời Hoa Lư ra Tản Viên sơn quan Thập Đạo cho người mời tại hạ tới đàm đạo rồi sau cùng đưa tới một thỏa thuận...

Bách Diện Thư Sinh chớp mắt. Trong trí não giàu kinh nghiệm giang hồ của lão nảy ra một ý tưởng.

- Thỏa thuận giữa tại hạ và quan Thập Đạo là nếu hợp tác với người để loại trừ nhị vị thời tại hạ sẽ trở thành tân thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư...

Bách Diện Thư Sinh im lặng không nói gì hết dường như lão đã sớm tiên liệu ra điều này còn Hữu Danh Vô Thực cười khẩy quay qua nói với Bách Diện Thư Sinh:

- Bách huynh...Hai ta đúng là nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà...

Giọng nói trầm lạnh của người được gọi là trang chủ vang vang trong bầu không khí tịch mịch:

- Hạ sát nhị vị là ý kiến của Đinh thái hậu mà hạ sát bằng độc dược cũng là ý kiến của bà ta...

Tuy ngoài mặt vẫn giữ nét bình tĩnh và thản nhiên nhưng trong lòng Bách Diện Thư Sinh đau hơn hoạn. Từng là nhân vật sừng sỏ, nhiều kinh nghiệm giang hồ và thủ đoạn tàn độc mà chỉ vì hớ hênh trong một phút lão bị thua trí một con đàn bà. Độc dược mà lão trao cho Đinh thái hậu để đầu độc tiên đế thời hôm nay bà ta cũng dùng nó để hạ sát lão. Khi trao độc dược cho Bách Diện Thư Sinh Độc Tiên Ông có nói cho lão biết là ngoài tác dụng thông thường Thất

Bộ Tán còn có một dược tính kỳ lạ chuyên “trị” các cao thủ có nội lực cao thâm. Dược tính kỳ dị này biến Thất Bộ Tán thành thứ thuốc độc không có thuốc giải. Nó sẽ làm cho kẻ bị trúng độc không vận dụng nội lực để thi triển võ thuật được. Giả như họ cố gắng thời đan điền sẽ đau thắt rồi nội lực sẽ bị tiêu tán. Chính lão dưới sự thúc bách của Hữu Danh Vô Thực đã dùng Thất Bộ Tán để đầu độc kẻ cầm sỏ giang hồ hầu loại trừ một đối thủ lợi hại. Bây giờ tới phiên lão và Hữu Danh Vô Thực lãnh hậu quả của việc mình làm. Quả báo nhân tiền là như thế. Tuy nhiên có lẽ biết độc dược không đủ sức sát hại hai người cho nên Đinh thái hậu và Lê Hoàn mới phải nhờ tay một kẻ thứ ba hoàn thành ý định của họ.

- Nhị vị và tại hạ có chút ân tình. Tại hạ không phủ nhận một điều là nhờ công sức của nhị vị mà tại hạ đã thực hiện được những điều mà tại hạ muốn. Tuy nhiên...

Bách Diệm Thư Sinh làm thỉnh suy tính. Lão biết nhân vật đang đứng trước mặt mình là kẻ có tâm cơ sâu xa và nhất là không từ một hành động nào dù độc ác để đạt những gì hấn muốn.

- Cứu mạng cho nhị vị là ân tình giữa chúng ta đã hết. Bây giờ tại hạ phải thực hiện một thỏa thuận với quan Thập Đạo. Tại hạ sẽ giết nhị vị...

Âm thanh của chữ cuối bật lên cùng lúc bàn tay của người được gọi là trang chủ hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Thủ thuật phóng kiếm của hấn nhanh khủng khiếp. Hữu Danh Vô Thực và Bách Diệm Thư Sinh phản ứng cũng nhanh không kém. Chỉ có điều là Thất Bộ Tán đã khiến cho họ không thể nào vận dụng nội lực được. Bách Diệm Thư Sinh thi triển bộ pháp Bách Biến còn Hữu Danh Vô Thực phát tay áo rộng che kín yết hầu. Bụt...Bụt...Âm thanh của sắt thép xuyên qua da thịt nghe như buốt thịt da. Bách Diệm Thư Sinh đình bộ. Máu từ vết thương nơi ngực của lão không ngớt chảy ra làm ướt thân áo trắng. Cúi nhìn vết thương nơi ngực lão thủ lĩnh phe hắc đạo cười hực:

- Kiếm thuật của trang chủ độc còn hơn lời đồn đại...

Người được gọi là trang chủ thông tay bình lặng nhìn Hữu Danh Vô Thực. Nhân vật từng một thời là thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư nức tiếng nhỏ. Thân hình rung nhẹ. Bàn tay lão đưa lên như cố bịt lấy vết thương nơi yết hầu song lại buông xuống vì cạn lực. Phịch... Hữu Danh Vô Thực ngã úp mặt xuống đất. Bách Diệm Thư Sinh chạnh lòng. Lão biết ngày tàn của mình đã tới. Bị độc dược hoành hành lại trúng thương khá nặng, đôi phương không cần đánh tiếp lão cũng sẽ kiệt lực mà chết.

- Tại hạ xuất một chiêu nữa thôi...Sống hay chết tùy thuộc vào vận rủi may của các hạ...

Ret...Bằng cố gắng sau cùng của kẻ biết mình sắp chết Bách Diệm Thư Sinh nhích mình. Lão cảm thấy tia kinh khí bén hơn gươm đao đâm vào ngực.

Té úp mặt xuống đất lão lờ mờ trông thấy hắc y kỵ sĩ tung mình lên ngựa. Cảnh vật mờ dần...

- Lê huynh biết chúng ta đang ở đâu?

Nghịch Cước Lê Hào cười cười:

- Nếu tôi đoán không lầm chúng ta còn cách huyện Gia Viễn hơn mười dặm. Nếu gắng sức đi nhanh chúng ta sẽ có mặt ở Gia Viễn lúc trời chạng vạng.

Hồ Phong reo lớn khi nghe Lê Hào nói gần tới Gia Viễn. Vào phố thị tha hồ nó được ăn ngon.

- Mẹ...mẹ...để con đi trước...con đói bụng...

Hồ phu nhân gật đầu dặn dò:

- Con đừng đi xa nha...Con đi làm sao mà mẹ còn trông thấy bóng của con...

Kẻ cầm sỏ giang hồ lên tiếng:

- Phu nhân an tâm. Cháu Phong có thể tự vệ nếu gặp nguy hiểm...

Hồ Phong tung tăng chạy trước. Phong cảnh hoang vắng và thê lương. Ngay cả tiếng chim hót cũng không có. Nó cảm thấy瑟瑟 song không phải sợ nguy hiểm mà sợ ma. Cẩn rắng nó rút kiếm cầm tay rồi lầm lũi bước. Đột nhiên nó nghe có tiếng rên khẽ. Ngược đầu lên nhìn nó thấy hai người nằm im trên đường. Một người chột đưa tay lên vẫy vẫy. Hồ Phong la thất thanh quay đầu chạy trở lại. Vừa thấy bóng mẹ nó la lớn:

- Ma...ma...mẹ...mẹ...đằng trước có ma...

Lê Hào cười ha hả. Ôm con vào lòng Hồ phu nhân hỏi nhỏ:

- Phong nhi...ma ở đâu?

Mặt mày xanh mét, hơi thở hỗn hển thằng bé chỉ tay về phía trước

- Ma...nằm trên đường...đưa tay vẫy vẫy con...

Kẻ cầm sỏ giang hồ lấy mắt ra hiệu. Hiểu ý Lê hào triển thuật phi hành chạy trước. Tới nơi y thấy hai người nằm úp mặt xuống đất. Thủ cây thước sắt bằng tay mặt y chậm chậm tiến tới chỗ hai người đang nằm. Vài giọt máu bầm vương vãi trên đất. Tới chỗ người mặc áo trắng y dùng tay tả lật ngửa tử thi.

- Trời...

Lê Hào buột miệng kêu thành tiếng kinh ngạc khi thấy tử thi chính là Hữu Danh Vô Thực. Không nói tiếng nào y hú tiếng nhỏ. Nghe tiếng hú báo hiệu kẻ cầm sỏ giang hồ biết Lê hào đã phát hiện ra điều gì đặc biệt.

- Cháu Phong chạy...

Vừa dứt lời kẻ cầm sỏ giang hồ vung tay hót gọn Hồ phu nhân đoạn băng mình chạy trước. Hồ Phong theo bèn gót. Tới chỗ Lê Hào đứng, đặt Hồ phu nhân xuống đất y thở hơi dài đoạn từ từ hỏi:

- Lê huynh phát hiện được điều gì?

Lê Hào chỉ vào tử thi đang nằm. Hồ phu nhân buột miệng:

- Hữu Danh Vô Thực...Kẻ nào có khả năng giết được lão thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư...

Kẻ cầm sỏ giang hồ buông gọn năm chữ:

- Kẻ cầm sỏ giang hồ...

Giơ tay chỉ vào chấm đỏ nơi yết hầu y tiếp nhanh:

- Chỉ có kiếm thuật giết ruồi mới giết được lão. Tuy nhiên...

Nghịch Cước Lê Hào xen lời:

- Hữu Danh Vô Thực bị trúng độc trước. Có lẽ vì vậy lão mới bị giết...

Chăm chú quan sát tử thi giây lát Hồ phu nhân gật đầu:

- Lê hiền đệ nói đúng. Lão bị trúng độc cho nên da mặt của lão mới nổi lên những chấm đen...Hiền đệ xem người kia là ai

Lật ngửa tử thi Lê Hào bật la nhỏ nhỏ:

- Bách Diện Thư Sinh...

Hồ phu nhân và kẻ cầm sỏ giang hồ bước tới quan sát Bách Diện Thư Sinh. Hồ Phong chột la lớn:

- Mẹ...mẹ...Ngón tay ổng nhút nhít...

Nghe Hồ Phong la ba người quay nhìn. Họ thấy ngón tay trỏ của Bách Diện Thư Sinh cử động. Không nói tiếng nào kẻ cầm sỏ giang hồ nói với Lê Hào:

- Tôi bị thương không vận công được vậy nhờ Lê huynh trút cho lão chút nội lực may ra lão còn đủ sức trời trần...

Gật đầu Lê Hào khom người đặt bàn tay lên ngay đan điền của Bách Diện Thư Sinh đoạn từ từ trút nội lực vào. Với phương pháp này y hi vọng sẽ làm cho bệnh nhân hồi tỉnh trong giây lát. Bách Diện Thư Sinh chột mở mắt

- Ai giết các hạ?

Bách Diện Thư Sinh ra dấu. Hiểu ý kẻ cầm sỏ giang hồ khom người kê tai sát vào miệng Bách Diện Thư Sinh để nghe lão trời trần:

- Lê...H...Hoàn ...lên ngôi...

- Ai giết các hạ?

Kẻ cầm sỏ giang hồ lập lại. Bách Diện Thụ Sinh mấp máy môi nhiều lần như cố gắng nói nên lời mà không được. Lão thở hắt hơi dài rồi ngoẹo đầu. Kẻ cầm sỏ giang hồ nhẹ thở dài.

- Lão chỉ nói có bốn chữ “Lê Hoàn lên ngôi”...

Lê Hào chợt quay phắt người lại nhìn đăm đăm vào lẽ đường phía bên trái.

- Huynh nghe gì không?

Kẻ cầm sỏ giang hồ gật đầu:

- Tôi cũng nghe có tiếng động. Huynh thử tìm xem...

Lê Hào cảm thước sắt từ từ đi vào khu rừng thưa. Kẻ cầm sỏ giang hồ nói nhỏ:

- Phu nhân đoán xem bốn chữ đó có nghĩa gì...

Hồ phu nhân đáp không chút do dự:

- Bách Diện Thụ Sinh muốn đề cập tới chuyện Lê Hoàn lên ngôi. Tôi đề nghị là tôn ông và Lê hiền đệ đi Hoa Lư trước còn tôi và Phong nhi sẽ theo sau...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười lắc đầu:

- Đề nghị của phu nhân không ổn. Để phu nhân và cháu Phong đi một mình tôi không yên lòng chút nào. Vả lại việc ngăn cản Lê Hoàn lên ngôi đã có Hồ lão trang chủ đảm đương rồi.

- Cháu Phong... Ta có vật này cho cháu...

Lê Hào nói với giọng vui vẻ. Hồ Phong reo hò khi thấy Lê Hào dắt con bạch mã cao lớn với yên cương đầy đủ. Kẻ cầm sỏ giang hồ nói nhanh:

- Lê huynh đi trước mở đường còn tôi đoạn hậu. Phu nhân và cháu Phong cỡi ngựa. Hi vọng ta sẽ tới Gia Viễn sớm hơn...

Ngồi trong lòng mẹ Hồ Phong hò lớn giật cương ngựa. Mặt trời gác ngọn cây họ thông thả đi vào khu phố chợ của huyện lỵ Gia Viễn. Dù tin quân Tống đã vây hãm thành Lạng Sơn song dân chúng vẫn đi lại đông đảo và buôn bán tấp nập dường như họ tin tưởng triều đình đủ sức ngăn cản quân xâm lăng trước khi tràn vào Hoa Lư. Gia Viễn là cửa ngõ của Hoa Lư với địa thế hiểm trở, một người thủ trăm người khó đánh. Huống chi giặc không quen địa thế và không hợp phong thổ.

Tay nắm cương ngựa Hồ Phong dặc dặc tay mẹ:

- Mẹ con đói bụng...

Nắm tay Hồ Phong Lê Hào cười nói:

- Hai chú cháu mình kiếm cái gì dần bụng...

Thấy một quán ăn Lê Hào tạt vào. Hồ phu nhân cười hỏi kẻ cầm sỏ giang hồ:

- Tôn ông định ở lại đây đêm nay hay tiếp tục lên đường?

Kẻ cầm sỏ giang hồ quay nhìn Hồ phu nhân. Làn da trắng của vị phu nhân dài các quen sống trong nhung lụa đã nhuốm màu sương gió nắng mưa. Quần áo bằng vải thô bạc màu mà nhiều chỗ lại sờn bâu hay đứt nút.

- Tôn ông nhìn gì vậy?

- Tôi nhìn phu nhân...

- Chắc tôi xấu và già đi nhiều lắm..

Kẻ cầm sỏ lắc đầu cười nói với giọng nửa đùa nửa thực:

- Tôi thấy phu nhân vẫn trẻ đẹp như hồi ở Xuân Mai...

Hai má của Hồ phu nhân hồng lên vì thẹn thùng lẫn sung sướng. Nàng biết kẻ cầm sỏ giang hồ ngầm nhắc tới cái đêm nàng khóa thân để dụ dỗ y vào đường tình ái. Mỗi lần nghĩ tới chuyện đó nàng có cảm giác thẹn thùng lẫn rung động và bàng hoàng vì cảm giác ngất ngây tận cõi lòng. Nàng biết mình đã có chồng cho nên ý tưởng trên vượt ra ngoài lễ giáo nhưng mặc dù nàng cố gắng xua đuổi ý tưởng trên thỉnh thoảng vẫn hiện về trong những lúc buồn rầu và đơn chiếc.

- Phu nhân khổ cực nhiều rồi cho nên tôi định mượn phòng trọ trú bụi phong trần một đêm rồi sáng mai đi Hoa Lư cũng chưa muộn...

Hồ phu nhân lặng lẽ cười. Bước vào quán ăn nàng thấy Lê Hào ngồi tu rượu trong lúc Hồ Phong vừa ăn vừa hát nghêu ngao. Gàn thánng trời ăn uống kham khổ nay gặp thức ăn lạ miệng bốn người tha hồ ăn uống cho hết thềm thường. Đang ăn kẻ cầm sỏ giang hồ chợt ngưng thần lắng tai nghe ngóng:

- Tôi nghe có tiếng vó ngựa...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nói với Lê Hào.

- Máy con?

Lê Hào hỏi thật gọn và kẻ cầm sỏ giang hồ trả lời còn gọn hơn nữa:

- Một...

Y vừa dứt lời ngựa chợt ngừng nơi cửa rồi một kỵ sĩ tung mình nhảy xuống. Lê Hào thì thầm:

- Nhân viên do thám...

Nhân viên do thám này mặc sắc phục màu trắng chứng tỏ y thuộc ban tin tức của đoàn do thám Hoa Lư. Hai viên đồ nơi ống tay áo chứng tỏ y phải có chức phận khá cao ít nhất cũng hàng phó trưởng ban hay trưởng phân đoàn. Một điều khiến cho kẻ cầm sỏ giang hồ chú ý là thân áo sau của gã nhân viên do

thấm lấm tẩm máu khô. Điều đó tỏ lộ hẳn đã đánh nhau với kẻ địch và bị thương. Liếc một vòng quanh quán gã nhân viên do thám tới ngồi vào chiếc ghế cạnh bàn của kẻ cầm sổ giang hồ. Tuy giọng nói có chiều mỗi một song không kém hách dịch vang lên:

- Chủ quán...Mang cho ta vỏ rượu và phần cơm nhanh lên. Ta không có nhiều thời giờ...

Biết khách là nhân viên của triều đình lão chủ quán dạ dạ hỏi vợ con làm cơm còn phần lão mang rượu ra cho khách. Không nói lời cảm ơn nào gã nhân viên do thám vung tay vỗ vào đáy của vỏ rượu. Dưới kinh lực mạnh mẽ dù được đóng khản cẩn thận nắp vỏ rượu vọt ra gây thành tiếng nổ ròn tan. Không nhận được Lê Hào bật la:

- Hảo thủ pháp...

Gã nhân viên do thám liếc nhanh bàn bên cạnh song không nói gì. Đặt chén rượu không xuống bàn gã rút đầy chén nữa đoạn thông thả đưa lên định uống nhưng lại bỏ xuống ngưng thần lắng tai nghe ngóng.

- Tại hạ nghe được tiếng vó ngựa...

Kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng. Gã nhân viên do thám liếc nhanh người ngồi bàn bên cạnh xong ứng tiếng:

- Chư vị là vũ sĩ giang hồ?

- Phải...

Lê Hào buông gọn một chữ.

- Tại hạ là Từ Vinh, chỉ huy phân đoàn do thám Lạng Sơn. Cách đây ba ngày phân đoàn của tại hạ chạm trán ác liệt với đoàn do thám viễn chinh của Tổng triều ở Lộc Châu. Ba chục người chỉ có một mình tại hạ chạy thoát được. Trên đường chạy về Hoa Lư để báo tin dữ tại hạ bị quân do thám của địch truy đuổi ráo riết. Vó ngựa mà chư vị nghe được chính là của quân do thám địch...

- Các hạ muốn nhờ bọn ta giúp đỡ?

Từ Vinh quay nhìn. Hắn không ngờ thiếu phụ xinh đẹp này lại đoán được ý định của mình.

- Tại hạ biết đoàn do thám Hoa Lư và giới giang hồ Đại Việt có những hiểm khích tuy nhiên tại hạ thiết nghĩ chống giặc xâm lăng là bổn phận chung của mọi người do đó tại hạ đường đột...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói liền không do dự:

- Các hạ nói phải...

Từ Vinh vui vẻ nói:

- Chư vị chỉ cần ngăn cản chúng một thời gian ngắn để cho tại hạ đủ thời giờ rời khỏi nơi đây...

Kẻ cầm sỏ giang hồ lên tiếng:

- Các ha cứ thông thả ăn uống và nghỉ ngơi cho lại sức xong hãy về Hoa Lư. Mọi chuyện ở đây tại hạ xin đảm đương...

Một giọng nói trầm trầm vang nơi cửa:

- Về Hoa Lư...Các người nằm mơ à...Không một ai sống sót dưới tay Quách Bốc ta...

Bốn người lạ xuất hiện nơi cửa. Đứng đầu là một hán tử tuổi ngoài ba mươi, mặc sắc phục đoàn do thám Tổng triều, ngang lưng lưng lẳng thanh trường kiếm cổ kính.

- Ai là người nói câu “mọi chuyện ở đây tại hạ xin đảm đương”?

Mặc dù là người Hán song hắn nói tiếng nôm rất trôi chảy.

- Tại hạ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ buông gọn hai chữ trên. Y không ưa thái độ kiêu ngạo cùng giọng nói hách dịch của Quách Bốc. Dừng trước mặt kẻ địch tay kiếm giết người trầm giọng:

- Các hạ là nhân viên của đàn do thám Tổng triều?

Vành môi của Quách Bốc nhếch thành nụ cười ngạo mạn:

- Quách Bốc ta là phân đoàn trưởng phân đoàn Lương Quảng của đoàn do thám thiên triều...

Lê Hào cười khẩy khi nghe tới hai chữ “thiên triều”.

- Các hạ đi ăn cướp nước của người ta mà mở miệng ra là “thiên triều”...

Phảng...Thanh trường kiếm trong tay Quách Bốc bật thành tiếng kêu lạnh lóát xẹt tới mục tiêu tựa. ánh chớp. Bàn tay cầm kiếm của kẻ cầm sỏ giang hồ máy động. Rẹt...Âm thanh của kiếm rút ra rồi tra vào vỏ nhanh tới độ người ta nghe như chỉ có một âm thanh mà thôi. Quách Bốc nấc tiếng nhỏ. Hai mắt hắn mở trừng trừng. Tay cầm kiếm đưa ra thẳng băng và mũi kiếm chia ngay vào huyết nhũ căn của địch thủ. Ai ai cũng thấy nơi yết hầu của hắn nổi lên chấm đỏ. Phịch...Vị phân đoàn trưởng phân đoàn do thám Lương Quảng ngã úp mặt ngay dưới chân đối thủ.

Cảm thấy lòng bàn tay của mình rịn mồ hôi Từ Vinh lấm bầm:

- Kiếm thuật giết ruồi...Kẻ cầm sỏ giang hồ...

Giọng nói trầm lạnh cất lên trong bầu không khí nặng nề và khó thở:

- Ba vị động thủ đi. Sống hay chết là tùy vào vận rủi may của ba vị...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nói với ba tên do thám Tổng triều còn đang bàng hoàng trước cái chết đột ngột của cấp chỉ huy. Bọn chúng không ngờ là nơi góc

trời nam hẻo lánh xa xôi lại có một kẻ vô danh song tôi luyện được thuật xử kiếm giết người độc địa.

Biết đánh cũng chết mà không đánh cũng chết ba nhân viên do thám Tống triều động thủ cùng một lượt. Như không muốn mất thời giờ và sức lực kẻ cầm sổ giang hồ hất tay. Âm thanh giết người nổi lên nghe nhưc buốt thịt da. Ba thân người đổ xuống như cây chuối bị đốn ngọt.

Hồ phu nhân khẽ thở dài. Nàng nghĩ tới câu sinh nghề tử nghiệp. Ân nhân của nàng giết người nhiều quá cho nên nàng lo sợ có một ngày nào đó sẽ tới phiên của y. Ngày nào đó không xa sẽ có một kẻ tài cao hơn xuất hiện trong giang hồ và y sẽ trở thành nạn nhân của chính cái nghiệp của mình.

Hướng về kẻ cầm sổ giang hồ Từ Vinh cao giọng:

- Hằng nghe thiên hạ đồn đại về thuật xử kiếm của các hạ nhưng hôm nay mục kích tại hạ mới biết lời đồn còn kém xa sự thực...

- Đa tạ...

Kẻ cầm sổ giang hồ buông gọn hai chữ trên. Do dự giây lát Từ Vinh cười hỏi:

- Chư vị tới Hoa Lư chắc vì việc quan Thập Đạo lên ngôi vua?

Hồ phu nhân chớp mắt. Ý tưởng thoáng nhanh trong trí khiến cho nàng mau mắn cười đáp:

- Đúng như vậy. Từ trưởng ban chắc cũng vì việc đó mà trở lại Hoa Lư...

Từ Vinh nhẹ cười:

- Theo chỗ tôi được biết thời binh sĩ của năm đạo quân triều đình dưới quyền chỉ huy của tướng Phạm Cự Lượng và Lý Công Uẩn đã ủng hộ việc lên ngôi của quan Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn. Sở dĩ việc này còn dằng dẳng vì chưa chọn được ngày lành tháng tốt. Đúng ngọ ngày mốt triều đình sẽ lập đàn tế cáo trời đất để phong vương cho quan Thập Đạo. Mọi ngã đường vào thành Hoa Lư đều được canh gác nghiêm ngặt để đề phòng sự lộn xộn. Chư vị bốn người khó lòng xâm nhập vào thành Hoa Lư được...

Ngừng nói Từ Vinh móc trong túi áo ra miếng tín bài bằng đồng đen khắc hình con ó chân bầu lấy hai thanh kiếm gác chéo nhau. Đưa cho kẻ cầm sổ giang hồ y nói nhanh:

- - Với tín bài này chư vị sẽ nhập thành một cách dễ dàng hơn...

Hồ phu nhân mỉm cười:

- Chắc đây là hành động ân đền oán trả của các hạ...

Từ Vinh gật đầu không do dự:

- Từ tôi là kẻ ân oán rất phân minh...

Dứt lời y quày quả bước ra cửa. Ngang qua chỗ lão chủ quán đang đứng xớ rớ y nói:

- Người thay ta lo việc chôn cất. Đây là tiền công của người...

Đưa cho lão chủ quán nén bạc y giơ tay chào rồi mất dạng vào bóng hoàng hôn từ từ xuống.

- Phu nhân tính sao?

Kẻ cầm sỏ giang hồ lên tiếng và Nghịch Cước Lê Hào vọt miệng nói trước:

- Chúng ta không có nhiều thời giờ cho nên tôi sẽ đi trước để tìm Đoàn huynh xong trở lại đón tỉ...

Hồ phu nhân gật đầu:

- Ba chúng tôi cũng sẽ rời Gia Viễn ngay bây giờ. Hiền đệ cẩn thận...

Đeo hành lý vào vai Lê Hào lẹ bước ra đường. Hối hả ăn xong, mua chút lương khô ba người gấp rút lên đường. Ra khỏi huyện lỵ kẻ cầm sỏ giang hồ bảo Hồ phu nhân và Hồ Phong cỡi ngựa còn y triển thuật phi nhanh chạy theo. Tuy nhiên y không thể chạy nhanh được vì vận dụng nội lực giây lát y cảm thấy đan điền đau thắt, người nóng bừng lên và mồ hôi vã ra rồi tứ chi hầu như mất hết sức lực. Y biết chất độc trong người lại phát tác mỗi khi y vận dụng nội lực để thi triển võ thuật. Y không biết chất độc mà mình trúng phải tên gì, được tính ra sao, sức công phạt mạnh hay yếu nhưng mỗi lần vận dụng nội lực thì tình trạng mất lực lại xảy ra. Độc dược tuy không đủ sức giết chết y nhưng biến y trở thành kẻ dở sống dở chết. Y không hề hé môi tiết lộ việc này cho Hồ phu nhân biết vì không những không giúp ích gì cho y được mà chỉ làm cho nàng thêm lo âu và buồn bã hơn mà thôi.

Ngoái đầu lại trông thấy kẻ cầm sỏ giang hồ lẻo đẻo theo sau Hồ phu nhân ghìm cương cho ngựa dừng lại. Chờ ân nhân đến nàng nhẹ hỏi:

- Tôn ông mệt phải không?

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười:

- Không... Con ngựa này đúng là chiến mã hạng nhất cho nên tôi cố gắng chạy nhanh mà cũng không theo kịp...

Nghe hơi thở gấp cũng như thấy mồ hôi vã ra trên trán của kẻ cầm sỏ giang hồ vị phu nhân họ Hồ biết ân nhân nói không đúng sự thực.

- Tôn ông đừng giấu tôi. Tuy tôn ông không nói tôi cũng biết bệnh tình của tôn ông càng ngày càng trầm trọng hơn...

- Ai nói với phu nhân là tôi bệnh nặng. Tôi vẫn như thường...

Hồ phu nhân nói bằng giọng nghiêm trọng và thành khẩn:

- Đã là bằng hữu thời chúng ta nên thành thật với nhau, cùng nhau chia sẻ vui buồn, san sẻ với nhau khổ đau và hoạn nạn ...

Ngần ngừ giây lát kẻ cầm sổ giang hồ nói cho Hồ phu nhân biết rõ về bệnh trạng của mình xong cười nói:

- Phu nhân an tâm...Tôi còn sức để chạy bộ được...

Leo xuống ngựa Hồ phu nhân nói bằng giọng quả quyết:

- Như vậy tôi sẽ cùng đi bộ với tôn ông...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười gượng:

- Phu nhân và tôi cùng đi bộ thời biết chừng nào mới tới Hoa Lư...

Hồ phu nhân tươi cười thốt:

- Chừng nào tới cũng được. Chúng ta đâu có gấp rút gì...

Biết người bạn đồng hành nói lấy kẻ cầm sổ giang hồ cười cười:

- Được rồi...Để tôi cỡi ngựa cho phu nhân vừa lòng...

- Tôn ông có cần tôi đỡ lên ngựa không?

Thong thả leo lên lưng ngựa kẻ cầm sổ giang hồ đùa:

- Đa tạ lòng tốt của phu nhân. Kẻ hèn này không dám làm phiền phu nhân nhiều hơn nữa...

Hồ phu nhân bật cười thánh thót khi nghe người bạn đồng hành nói đùa. Trao Hồ Phong đang lim dim ngủ cho kẻ cầm sổ giang hồ nằng nạo bước song song với ngựa. Đường như có thâm ý riêng kẻ cầm sổ giang hồ thúc ngựa đi nước kiệu khiến cho Hồ phu nhân tụt lại đằng sau. Thấy mình bị ngựa bỏ rơi Hồ phu nhân lại bước nhanh hơn để bắt kịp ngựa.

- Tôi mừng cho phu nhân đã thành tựu bước đầu tiên trong việc tập luyện thuật phi hành của một vũ sĩ giang hồ...

Hồ phu nhân mỉm cười thích thú khi nghe tiếng nói của kẻ cầm sổ giang hồ vang vang trong bóng đêm mịt mù thâm u. Bây giờ nàng mới khám phá ra kết quả của việc đêm đêm ngồi luyện nội lực. Bước nhanh như vậy nàng không cảm thấy mỗi mệt mà lại khỏe khoắn và sảng khoái hơn lúc bình thường.

- Phu nhân bước nhanh hơn...

Dứt lời kẻ cầm sổ giang hồ thúc ngựa chạy. Để bắt kịp ngựa Hồ phu nhân cố gắng bước nhanh hơn. Thoáng chốc nàng bước nhanh tới độ Ông quần phát gió kêu rền rẹt. Lông cương cho ngựa đi chậm lại kẻ cầm sổ giang hồ cười hỏi:

- Phu nhân muốn chạy đua với ngựa không?

Hồ phu nhân lắc đầu:

- Tôn ông định xúi tôi đi ăn trộm hay sao mà bảo tôi chạy giữa khi đêm hôm tăm tối. Huống chi tôi lại là phận nữ nhi thời chạy coi không đẹp để chút nào...

Đưa tay vấn tóc nàng mỉm cười nói tiếp:

- Đi nhanh mà không mệt mỏi là tôi mãn nguyện rồi. Tôn ông có nói tôi chỉ mới thành tựu bước đầu tiên trong việc luyện tập thuật phi hành là nghĩa làm sao?

- Tập luyện thuật phi hành có nhiều giai đoạn mà đi bộ là giai đoạn thứ nhất. Các võ sĩ giang hồ nước ta chú trọng tới chuyện tập luyện thuật phi hành vì nó rất tiện dụng và hữu ích cho họ trong lúc đi lại. Thuật phi hành giúp họ không mất nhiều thời giờ di chuyển, ít khi bại lộ hành tung...

Ngừng lại để suy nghĩ và xấp xếp lời nói tay kiếm giết người thông thả hỏi:

- Trong lúc đi bộ phu nhân có nghe được tiếng bước chân của mình phải không?

Hồ phu nhân đáp nhanh:

- Tôn ông nói đúng. Tôi càng bước nhanh chừng nào thời tiếng bước chân càng lớn hơn...

- Sở dĩ có tình trạng này là vì phu nhân cũng như người không biết võ mỗi khi bước đi đều đặt nguyên cả bàn chân xuống đất. Các võ sĩ không bước đi như vậy. Khi bước họ đặt năm ngón chân xuống đất do đó sẽ không gây ra tiếng động...

Hồ phu nhân cười nói đùa:

- Tôi bước như vậy hư hết mười ngón chân đẹp của tôi. Tôn ông nên nhớ là sắc đẹp rất quan trọng đối với đàn bà con gái...

Hơi lắc đầu kẻ cầm sỏ giang hồ cười đùa:

- Phu nhân đã là mỹ nhân thời cái gì xấu cũng thành đẹp. Và lại phu nhân mang giày mang vớ thời đâu có ai biết được chân phu nhân xấu xí...

- Có người biết là tôn ông. Đó chính là điều khiến tôi quan tâm hơn hết... Thôi xin trở lại chuyện luyện thuật phi hành của tôn ông...

Cúi nhìn Hồ Phong đang ngủ say sưa trong vòng tay của mình kẻ cầm sỏ giang hồ cất giọng trầm trầm:

- Sau thời gian tập cách đi bộ người ta tập sang phần thứ nhì là tăng thêm trọng lượng của thân thể bằng cách buộc chì vào chân xong cố gắng đi nhanh. Tùy theo thời gian khổ luyện cũng như cách thức có nhiều người khi bỏ chì ra họ có thể chạy nhanh không kém gì ngựa...

Vừa đi vừa chuyện trò cho nên đường dài trở thành ngắn cũng như thời gian qua rất mau. Khoảng giờ tí qua ánh trăng sáng họ rặng núi Mả yên sáng mờ mờ. Kẻ cầm sỏ giang hồ ghìm cương cho ngựa ngừng lại. Trao Hồ Phong đang ngủ say cho Hồ phu nhân xong y xuống ngựa.

- Mừng phu nhân luyện được nội lực khá cao thâm...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười nói với giọng hân hoan.

- Đa tạ tôn ông. Nếu không có cơ duyên gặp gỡ với tôn ông...

Cười gật đầu kẻ cầm sỏ giang hồ nói tiếp:

- Sau này dù không có tôi bên cạnh phu nhân cứ tiếp tục luyện tập thời nội lực sẽ theo thời gian mà tăng tiến làm cho cơ thể khoẻ mạnh nhờ đó phu nhân có thể sống lâu tới trăm tuổi...

Hồ phu nhân cố dấu tiếng thở dài áo não. Nàng muốn nói cho kẻ cầm sỏ giang hồ biết là nếu không có y bên cạnh nàng chẳng muốn sống lâu tới trăm tuổi. Nàng không biết quãng đời còn lại của mình bên cạnh chồng con sẽ ra sao. Trống vắng và buồn rầu. Cô đơn và quạnh hiu. Sống với người chồng già hơn nàng mười mấy tuổi, nàng chỉ có kính trọng mà không có yêu thương bởi vì đôi bên khác biệt nhau rất nhiều về tâm tánh lẫn sở thích. Từ khi tình cờ gặp gỡ kẻ cầm sỏ giang hồ rồi theo y lưu lạc đó đây, bị giam cầm chung với nhau, xẻ chia hoạn nạn nàng cảm thấy thân cận và gần gũi với vị ân nhân đầy lòng nhân đạo đã không ngại nguy hiểm ba lần cứu mạng mẹ con của nàng. Hợp nhau về tâm tánh lẫn sở thích, trọng đãi và kính mến nhau như bằng hữu cho nên hai người trở thành hai kẻ tâm đầu ý hợp; từ đó trong lòng nàng nhen nhúm thứ lửa tình cảm tuy dịu nhẹ song bền bỉ và dai dẳng.

- Có người tới...

Kẻ cầm sỏ giang hồ chợt lên tiếng ngắt ngang ý nghĩ của Hồ phu nhân. Lát sau Lê Hào và Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ và Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa chạy tới.

- Thừa nhạc phu vẫn khang an?

Hồ phu nhân lên tiếng hỏi cha chồng. Hồ Vũ Hoa cười xoa đáp:

- Cám ơn con... Con đưa Phong nhi cho ta bế...

Trao con cho cha chồng xong Hồ phu nhân hỏi tiếp:

- Nhạc phụ có gặp phu quân của con?

Lắc đầu Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa nói:

- Sau khi rời Tản Viên sơn ta và thằng Nguyên cùng mấy người khác bị nhân viên do thám vây đánh cho nên mạnh ai nấy chạy thành ra lạc nhau. Từ đó ta không nghe tin tức của nó nữa. Con chớ nên lo âu mà có hại cho sức khoẻ. Bản lãnh cỡ thằng Nguyên khó có người ăn hiếp được. Và lại ta đang chú tâm

và chuyện ngăn cản Lê Hoàn lên ngôi vua nên không có thời giờ tìm kiếm hay dò hỏi...

Trầm ngâm giây lát Hồ phu nhân mới cất tiếng hỏi:

- Nhạc phụ và Đoàn đại huynh đã tìm ra cách nhập thành Hoa Lư chưa?

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa chậm chậm lắc đầu:

- Chúng ta chưa có cách nào vào thành êm thấm bởi vì đưa một lúc năm trăm hảo thủ giang hồ vào thành không phải là chuyện dễ dàng...Hỏi ta câu đó chắc là con đã có cách rồi phải không?

Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ hỏi nhanh:

- Hiền muội có cách vào thành rồi ư?

Hồ phu nhân mỉm cười tươi tắn kể vắn tắt cuộc gặp gỡ với Từ Vinh ở Gia Viễn xong nói:

- Tín bài của Từ Vinh sẽ giúp cho chúng ta vào thành không bị tra xét. Chỉ có điều là ta chỉ có một miếng mà thôi. Phải chỉ chúng ta có chừng năm bảy miếng thời tiện lợi lắm...

Nghịch Cước Lê Hào chợt xen vào câu chuyện:

- Dễ ợt...Trong số người tham dự đại hội giang hồ ở Tản Viên có Xảo Thư Sinh Nguyễn Lợi quán ở Nghệ An. Y nổi tiếng khắp miền nam qua tài chạm trổ và điêu khắc. Ti tỉ và Đoàn huynh hãy nói chuyện với y thử xem...

- Ta gấp rút tới chân núi Mã Yên để bàn tính chuyện vào thành...

Nói xong Hồ phu nhân quay qua thì thào vào tai cha chồng những gì không ai nghe rõ. Họ chỉ thấy Hồ Vũ Hoa gật đầu rồi quay qua hỏi kẻ cầm sỏ giang hồ:

- Dung nhi có nói với lão phu là túc hạ trúng phải loại độc dược kỳ bí hầu như không có thuốc giải?

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhẹ cười đáp:

- Tại hạ bị hai lão Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh đầu độc mà không biết thuốc độc tên gì, dược tính ra sao cho nên khó lòng chữa trị. Chỉ biết cứ mỗi lần tại hạ vận dụng nội lực để thi triển võ thuật thời chất độc phát tác khiến cho đan điền đau quặn lên rồi sau đó tứ chi, hoặc đôi khi hai tay, đôi khi hai chân mất hết sức lực không làm được gì hết. Hồ lão trang chủ thừa biết một võ sĩ mà không vận dụng được nội lực để thi triển võ thuật thời còn tệ hại hơn một kẻ tàn phế...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa thở dài:

- Lão phu hiểu nỗi khổ tâm của túc hạ. Tuy nhiên ta tin bệnh tình của túc hạ sẽ có cách chữa trị...

Kẻ cầm sổ giang hồ bình tĩnh thốt:

- Thừa Hồ lão trang chủ tại hạ không màng tới chuyện sống chết mà chỉ chú tâm vào việc hoàn thành sứ mạng của sư môn giao phó. Tại hạ thiết nghĩ chúng ta nên để hết tâm trí vào chuyện ngăn cản Lê Hoàn lên ngôi vua và đánh nhau với quân Tống hơn là lo lắng về tính mạng của tại hạ...

Hồ phu nhân cảm thấy mắt mình cay cay rồi lệ nóng từ từ ứa ra làm khuôn mặt của kẻ cầm sổ giang hồ trở thành nhạt nhòa trong bóng đêm mông lung. Y không màng tới sinh mạng của y song nàng lại quan tâm bởi vì nàng cảm thấy có phần nào trách nhiệm về chuyện y bị đầu độc. Nếu y không vì lòng nghĩa hiệp cứu tử mẹ con nàng thì y không biến thành người tù tình nguyện của đoàn do thám Hoa Lư mà kết quả là bị hai lão Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thu Sinh đầu độc.

Trời tang tảng sáng năm người dừng chân dưới chân ngọn đồi cao. Đứng đây người ta có thể trông thấy thành Hoa Lư mờ mờ trong sương mù lãng đãng lúc bình minh.

Đón lấy miếng tín bài từ tay kẻ cầm sổ giang hồ xong Đoàn Chí Hạ bảo thủ hạ đi mời Xảo Thư Sinh Nguyễn Lợi. Chốc sau gã thủ hạ của Đoàn Chí Hạ trở lại với một tráng niên khoảng ngoài bốn mươi tuổi.

- Tại hạ là Nguyễn Lợi. Đoàn thủ lĩnh muốn gặp tại hạ có chuyện chi cần kíp?

Tươi cười Đoàn Chí Hạ vấn tắt câu chuyện xong trao miếng tín bài cho Nguyễn Lợi. Ngắm nghía tín bài giây lát y hỏi:

- Đoàn thủ lĩnh cần bao nhiêu cái?

Đoàn Chí Hạ đáp nhanh:

- Tại hạ cần mười cái mà phải làm nhanh từ đây tới đúng Ngọ ngày mai. Nguyễn trang chủ liệu làm kịp không?

- Tại hạ xin cố gắng...

Nhìn theo bóng Nguyễn Lợi khuất trong màn sương mù Hồ phu nhân hỏi Đoàn Chí Hạ:

- Đoàn huynh tính cho bao nhiêu người vào thành?

- Ai ai cũng muốn vào thành mà ta lại có gần hai vạn nên ta chỉ chọn lựa khoảng năm trăm thôi...

Hồ phu nhân lắc đầu:

- Nhiều quá... Dù có tín bài song nhập thành với số lượng đông như vậy ta khó tránh khỏi sự nghi ngờ của quân do thám. Tôi có ý kiến như thế này. Nếu vũ sĩ giang hồ nào có thể vượt tường vào thành ta sẽ cho họ vượt thành vào đêm nay. Đối phó với quân Hoa Lư ta không cần tới các vũ sĩ của giới giang hồ Đại

Việt mà cần quân lính chuyên đánh trận. Huynh nên đi gặp Đỗ Cảnh Thạc để bàn bạc...

Gật đầu Đoàn Chí Hạ cười nói với Hồ phu nhân:

- Hiền muội muốn đi với ta không?

Ngó dáo dác không tìm thấy kẻ cầm sỏ giang hồ Hồ phu nhân im lặng bước song song với Đoàn Chí Hạ.

- Hiền muội sợ y chết?

Đoàn Chí Hạ hỏi và Hồ phu nhân nói nhỏ:

- Tôi lo cho bệnh tình của y. Không những không thuyên giảm mà còn nặng hơn nữa. Y nói với tôi là hai hoàn thuốc của sư phụ làm ra có công dụng giải trăm thứ độc song dường như vô hiệu quả đối với chất độc kỳ bí này. Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh đã chết cho nên y cũng như tôi bó tay không tìm ra chất độc tên gì và do ai bào chế ra...

- Ai giết hai người đó?

- Kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo...

Hồ phu nhân kể vắn tắt chuyện nàng, kẻ cầm sỏ giang hồ và Lê Hào tìm thấy tử thi của Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh trên đường đến Gia Viễn.

- Hiền muội đoán ai là kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo?

Vàng trán rộng của Hồ phu nhân cau lại:

- Thưa Đoàn huynh tôi không thể biết đích xác ai là kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo. Phần Lê Hào lại nghi là phu quân của tôi...

Hồ phu nhân kể cho Đoàn Chí Hạ nghe những gì mà Lê Hào đã thuật lại cho nàng nghe trong ngôi miếu hoang trên đường đến Gia Viễn. Đoàn Chí Hạ cười cười:

- Hiền muội thừa biết Lê Hào thông minh và giàu suy luận không kém chi hiền muội...

- Tôi biết nhưng...

Hai người dừng nơi chỗ đóng quân của Đỗ Cảnh Thạc. Biết mặt Hồ phu nhân nên quân canh đưa họ vào thẳng trung dinh. Đỗ Cảnh Thạc và năm người con trai đang ngồi bàn bạc việc binh. Không muốn mất thời giờ Hồ phu nhân nói nhanh:

- Thưa bá phụ và các huynh trưởng. Nếu đánh nhau với quân Hoa Lư theo cháu nghĩ ta nên dùng quân Đỗ Động hơn là các vũ sĩ giang hồ...

Đỗ Cảnh Thước chột lên tiếng:

- Hiền muội cho phép ta được ngắt lời...Làm thế nào ta có thể đưa hơn một vạn quân Đổ Động vào trong thành Hoa Lư một dễ dàng và êm thấm. Ta muốn nói là không đổ máu...

Hồ phu nhân tươi cười thuật lại câu chuyện gặp gỡ Từ Vinh rồi được hăn tặng cho miếng tin bài đoạn nói tiếp:

- Ta sẽ dùng tin bài để nhập khoảng hai trăm quân rồi hợp cùng giới giang hồ đánh chiếm lấy cửa đông thành Hoa Lư xong mở cửa cho quân lính vào. Đổ bá phụ có vào thành không?

Đổ Cảnh Thạc nói không do dự:

- Có chứ...Ta muốn mặt đối mặt với Lê Hoàn để cất vấn hăn về cái chết của tiên đế. Phần Cảnh Thước và bốn em của nó sẽ điều động binh lính bí mật tới gần để chờ cửa thành mở là xua quân vào chiếm thành Hoa Lư...

Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ nói bằng giọng vui vẻ:

- Mọi chuyện đều được xếp đặt ổn thỏa vậy Đổ sứ quân hãy sẵn sàng khi nào có tin bài tôi sẽ cho thủ hạ thông báo...

Nói lời từ tạ xong Hồ phu nhân và Đoàn Chí Hạ trở về chỗ đóng quân. Vừa đi nàng vừa nói với Đoàn Chí Hạ:

- Nếu Nguyễn Lợi làm được miếng tin bài nào là huynh cho binh sĩ nhập thành liền. Thỉnh thoảng ta đi mười người như vậy sẽ ít bị để ý hơn là đi đông đảo cùng một lúc...

Khi họ về tới chỗ đóng quân giầy lát một đệ tử của Nguyễn Lợi đến trao cho Đoàn Chí Hạ hai miếng tin bài.

- Nguyễn trang chủ của tôi nói thêm là đúng ngọ người sẽ có thêm vài cái nữa...

Mừng rỡ Đoàn Chí Hạ sai thủ hạ thông báo cho Đổ Cảnh Thước. Chốc sau họ Đổ tới cùng với hai mươi quân cung nỏ. Hai toán trưởng lãnh tin bài chỉ huy quân sĩ vào thành. Tuần tự như thế khoảng xế chiều Đoàn Chí Hạ có gần hai trăm quân vào thành Hoa Lư một cách dễ dàng và êm thấm.

Trời khoảng đầu giờ Hợi. Tiếng keng canh vọng lên rời rạc. Gió thổi mạnh và mưa bay lất phất. Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa ngồi trên một cành cây cao chót vót. Đàng kia về hướng nam của thành Hoa Lư là toà dinh thự lộng lẫy của Lê Hoàn còn thấp đèn sang sáng. Đàng ngòai yên ông ta chột đứng lên. Chân mặt đứng yên, chân trái co lên ép sát vào chân mặt, hai tay dang ra thẳng băng; ông ta nhẹ nhún chân một cái khiến cho cành cây cong xuống rồi bật trở lên. Theo đà đó nhân vật đứng đầu của Thập Nhị Hiềng Trang vọt chệnh chéch lên trời cao. Trên khoảng không hơn mười trượng Hồ Vũ Hoa đá nhẹ chân vào không khí khiến thân hình đổi hướng tà tà dạt về phía ngọn cây nằm dọc theo bức tường cao. Ngồi trên cành cây lớn ông ta chăm chú quan sát khu dinh thự còn

thấp đèn sáng. Ngồi im giây lát ông ta vượt tường vào trong đoạn dùng thuật sà hình bò thoăn thoắt trên mặt đất về phía toà nhà nằm bên trái. Càng đến gần ông ta càng tỏ ra thận trọng hơn. Bằng kinh nghiệm giang hồ ông ta biết ngoài lính canh thông thường dinh thự của vị tướng chỉ huy binh đội Hoa Lư còn được canh phòng nghiêm ngặt bởi nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư. Các cao thủ giang hồ này ngồi im trong bóng tối an thần định khí cho nên họ có thể nghe được tiếng lá rụng xa trăm bước hướng hồ gì tiếng bước chân của kẻ dạ hành. Từng là phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư trong thời gian bình loạn mười hai sứ do đó Hồ Vũ Hoa biết rành về thủ đoạn cùng đường lối hoạt động của các nhân viên do thám. Chính sự hiểu biết này giúp cho ông ta xâm nhập vào các dinh thự của triều đình một cách dễ dàng. Lặng mình vào trong góc của tòa chính dinh ông ta đứng im giây lát nghe ngóng động tịnh. Mưa vẫn còn rơi rả rích song gió lại thổi mạnh hơn. Nhẹ và êm hơn con báo rình mồi trong đêm Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa lần tới cửa sổ. Tuy nhiên ông ta đâm thất vọng vì trời mưa nên các cửa sổ đều đóng im ỉm. Ngẫm nghĩ giây lát ông ta lần tới gian nhà bên phải. Đi ngang qua chỗ có ánh đèn sáng ông ta chợt nghe có tiếng người nói chuyện. Tò mò ông ta dừng lại. Có lẽ vì mưa gió không tạt hướng này cho nên cánh cửa sổ mở phân nửa. Nép mình trong bóng tối Hồ Vũ Hoa ngưng thần lắng nghe người trong phòng đàm đạo.

- Trước nhất bản chức thành thật cảm ơn về sự giúp đỡ của trang chủ...

Nghe giọng nói đó Hồ Vũ Hoa biết người vừa lên tiếng là Lê Hoàn. Một điều khiến ông ta thắc mắc tự hỏi người được Lê Hoàn gọi bằng danh vị "trang chủ" là ai. Kẻ nào trong số mười hai trang chủ của Thập Nhị Hiền Trang đã bí mật hợp tác với Lê Hoàn? Kẻ phản thúng là ai? Câu hỏi này lớn vồn trong trí của Hồ Vũ Hoa.

- Trừ khử được hai lão Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh là chúng ta đã diệt hết nhân chứng trong vụ án tiên đế. Bản chức an tâm lên làm vua Đại Việt và trang chủ đương nhiên trở thành thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư...

- Đa tạ quan Thập Đạo. Cũng nhờ quan Thập Đạo cất nhắc nên tôi mới có được địa vị như ngày hôm nay...

Nghe giọng nói của người được gọi là trang chủ Hồ Vũ Hoa cau mày suy nghĩ. Đây là lần thứ nhì ông ta nghe giọng nói của người được gọi là trang chủ này. Lần thứ nhất cách đây không lâu khi lên vào tổng đàn do thám ông ta đã nghe Hữu Danh Vô Thực là người được gọi là trang chủ trò chuyện. Dù nghe giọng nói quen quen song ông ta không thể nhận ra người đang trò chuyện với Lê Hoàn là ai. Hồ Vũ Hoa nhận xét là người này giả giọng do đó giọng nói không đồng nhất khi vậy khi khác. Ông ta thầm nghĩ ra cách nhận diện người này bởi vì nếu hẳn là trang chủ của Thập Nhị Hiền trang mà lại bí mật hợp tác với Lê Hoàn thời nội tình của giới giang hồ Lê Hoàn có thể nghe biết một cách dễ dàng. Nghe con dâu kể lại chuyện tìm thấy tử thi của Hữu Danh Vô

Thục và Bách Diện Thư Sinh ông ta còn bán tín bán nghi. Nay nghe chính miệng Lê Hoàn nói ông ta mới tin đó là sự thực. Người được gọi là trang chủ này phải có thân vũ thuật trùm thiên hạ cho nên mới hạ sát được hai lão già họ Hữu và họ Bách.

Giọng nói của người được gọi là trang chủ lại vang lên:

- Tại hạ có đôi điều muốn trình bày cùng quan Thập Đạo...
- Trang chủ cứ tự nhiên...

- Mặc dù được quan Thập Đạo cất nhắc vào chức vụ thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư song tại hạ lại gặp nhiều trở ngại trong việc chỉ huy hoặc điều động nhân viên. Các vị trưởng ban tỏ ra bất hợp tác hoặc không nhận chịu sự chỉ huy của tại hạ...

- Trang chủ muốn bản chức đích thân thu xếp việc này?

Lê Hoàn lên tiếng hỏi và người được gọi là trang chủ đáp:

- Tại hạ không dám làm phiền quan Thập Đạo. Tại hạ biết quan Thập Đạo có nhiều việc quan trọng hơn phải đối phó như việc lên ngôi vua và chống giặc xâm lăng...

Lê Hoàn trầm ngâm không nói. Thật lâu hẳn mới thông thả mở lời:

- Việc bản chức lên ngôi đã được sự đồng ý của thái hậu cùng các quan lại và đại tướng của triều đình cho nên cũng không có trở ngại gì cho lắm. Điều mà bản chức lưu tâm là sự chống đối của giới giang hồ Đại Việt trong lúc dầu sôi lửa bỏng này. Bản chức e ngại một cuộc xô xát giữa quân Hoa Lư với một lực lượng liên hợp của giới giang hồ Đại Việt và quân Đỗ Động sẽ khiến cho quân Hoa Lư suy giảm do đó khó lòng đương cự với quân Tống...

- Theo chỗ tại hạ biết quần hùng hội nhau ở Tản Viên đã có một quyết định quan trọng. Trang chủ của mười hai đại trang, chương môn nhân các môn phái lớn nhỏ đã đồng ý một giải pháp là hợp tác với triều đình để chống xâm lăng...

- Chắc họ phải đặt điều kiện khi hợp tác với bản chức?

Có tiếng cười khẽ rồi giọng nói của người được gọi là trang chủ vang lên:

- Quan Thập Đạo nói đúng. Họ sẽ đặt điều kiện tuy nhiên tại hạ không biết rõ như thế nào. Vị minh chủ tạm thời là Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ sẽ đặt điều kiện đó với quan Thập Đạo...

- Thế ư ...Giới giang hồ Đại Việt đã bầu Đoàn Chí Hạ làm minh chủ...

- Tuy không nổi tiếng lắm song họ Đoàn có năm ngàn thủ hạ nên hẳn mới được mọi người đề cử và chức minh chủ tạm thời. Điều mà tại hạ muốn lưu ý quan Thập Đạo là thế liên minh giữa Đỗ Cảnh Thạc, Đoàn Chí Hạ và giới giang hồ Đại Việt. Nếu ba phe hợp lại họ sẽ có hơn một vạn quân. Tuy họ không thiện

chiến bằng quân Hoa Lư nhưng muốn tiêu diệt họ quan Thập Đạo cũng phải thiệt hại một nhân số tương đương...

- Nói như thế trang chủ hàm ý bản chức nên phải chấp nhận điều kiện đặt ra bởi giới giang hồ Đại Việt ...

- Tại hạ thiết tưởng quan Thập Đạo không phải chấp nhận mà nên chấp nhận. Lợi dụng sức mạnh của họ để đánh bại quân Tống sau đó ta sẽ tìm cách tiêu diệt họ. Đó là cách mà quan Thập Đạo đã làm với Đinh Điền và Nguyễn Bặc...

Nghe tới đó Hồ Vũ Hoa giật mình lo âu. Tuy không biết được lai lịch của người được gọi là trang chủ song ông ta nghĩ hẳn là một đối thủ lợi hại của giới giang hồ Đại Việt.

- Biết quan Thập Đạo bề bộn việc binh cơ cho nên tại hạ xin kiêu từ. Tại hạ chỉ muốn nói cho quan Thập Đạo biết là tại hạ sẽ thay đổi các vị trưởng ban đương nhiệm bằng người của tại hạ...

Lê Hoàn cười lớn:

- Là thủ lĩnh đoàn do thám trang chủ có toàn quyền định đoạt...

- Đa tạ quan Thập Đạo...

Có tiếng bước chân xao động rồi căn phòng chìm trong im lặng. Ngẫm nghĩ hồi lâu Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa lẳng lặng rời chỗ nấp.